

Максим Гримач

Автор:

Марко Вовчок

Максим Гримач

Вовчок Марко

Марко Вовчок

МАКСИМ ГРИМАЧ

I

Не за вас се діялось, — давно колись, як панувала на Україні удвозі Польща і Московщина. Московщина обладувала Україною сьогобочною. Застави хоч стояли, та не густо; сторожа не пильнувала так, як от тепер по Збручеві, чи що; то Дніпром руччіші людці перевозили всяке добро, не оплачуючи: шовки, оксамити, парчі-сутозлоті, пахучі шафрани й крами дорогії, в барильцях щире золото й срібло.

Саме проти Черкас, нижче Домонтова, сидів хутором над Дніпром Максим Гримач; то сей і довгенько кохався в тому. Такий-то багатир! Ходив у жупанах, та в сап'янцях, та в атласах. І хороший був: повновидий, чорнобровий, чорноусий; а веселий, а жартовливий! Було, як вийде в неділю поміж люди, то так його і обступлять. Дуже його любили.

— От, — каже, було, хто з громади, — ти, брате Максиме, зовсім у пана вбрався.

— Еге ж, братіку, вбрався. Вбирайтесь лишень і ви, добрі люди. Добре панам жити, кат їх не взяв! Уже тепер годі за вас підставляти шию, годі! Буду їсти, та пити, та хороше ходити, — звісно, так, як панові вельможному годиться.

А такий був: нехай тільки станеться кому з нашого села пригода — головою ляже, а вирятує; нехай зачепить хто чужий, то й не збудеться лиха: налетить, як той вихор нагальний, доценту викорчує. Колись шляхтич да заняв козаچه поле, то він і хату його спалив, і попіл розвіяв, і самого протурив за Дніпро. Коли жив, то, може, й досі пам'ятає, які нагайки-дротянки плелися в пана Максима Гримача.

Був Максим удовець, мав дві дочки. Одна — Катрею звали — вже дівчина доросла, а хороша та пишна, як королівна; друга — Тетяна, так собі підліток, невеличечка; звивається, було, в дворі або в віконце виглядає, як ясочка. Жили вони в батька у розкошах.

Ото, було, як опівночі, то й плинуть човни Дніпром та й пристають під старою вербою; а пан Максим їх веде до світлиці та приймає, що треба. Забулась, як на ім'я того пана, що пересилав йому човнами все те добро. Він держався в кам'яній печері поміж горами, над Дніпром, і ніхто про те не знав, окрім купки вірних козаків.

II

Найчастіше припливав молодий козак Семен, уродливий парубок, хисткий, як очеретина, смілий, як сокіл, — і щиро покохала його наша гордовита Катря.

Сватають її багаті люди й хорошого роду — один, і другий, і третій. «Не хочу, не піду».

— Слухай, дочко, — каже Максим, — багацько ти гордуєш, рибочко! Сватають тебе перші люди в селі, парубки все молодії й хороші, — чому не йдеш?

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: <https://tn.knigapoisk.com/marko-vovchok/maksim-grimach>

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)